

Louis Tikas

Summary

Louis Tikas was a Greek-American labor organizer.

Tikas was born Spantidakis ca. 1884 in the village of Lutra on the island of Crete and migrated to the United States in 1906. Like many Cretans, Tikas took a job in the coal mines of the western US, in his case the town of Ludlow, Colorado. As the conditions in the mines worsened, Tikas organised his fellow miners and their families - some 1,200 persons - into a union that went on strike demanding better working conditions. American industrialist, John David Rockefeller, who owned the mines, called in the Colorado National Guard supplying them with the latest Gatling machine guns and paying their expenses. The National Guardsmen, on Monday, April 20, 1914 which was the day after Greek Easter, attacked the camps of the strikers. When Tikas met with Lt. Carl Linderfelt to arrange a truce, the latter hit him over the head with the butt of his rifle and had him shot dead by his troops.

The troops then proceeded to burn down the miners' tent city killing 25 persons in the process. When the strikers were finally able to re-enter the burnt-out camp, they found the unburied corpse of Tikas.

Tikas was laid to rest on April 27, 1914, in a funeral attended by hundreds of his fellow miners.

*****

Louis Tikas (born in Loutra, Crete as Ηλίας Αναστασίου Σπαντιδάκης, Elias Anastasiou Spantidakis) was the main labor union organizer at the Ludlow camp during a 14-month coal strike in southern Colorado from 1913-1914. In 1910, the year Louis Tikas filed his citizenship papers, he was part owner of a Greek coffee house on Market Street in Denver. By the end of 1912 he was an organizer for the United Mine Workers of America. In between he worked as a miner-strikebreaker in Colorado's Northern (Coal) Field but ended up leading a walkout by sixty-three fellow Greeks at the Frederick, Colorado mine. Tikas was chased from the northern field, shot and wounded by Baldwin-Felts detectives as he escaped through the back door of a boarding house in Lafayette, Colorado in January 1910. He was shot and killed during the Ludlow Massacre, the bloodiest event of the strike, on April 20, 1914, the day after (Greek) Easter. 45 people were killed during the massacre including 32 women and children and one National Guardsman.

Tikas met with Major Pat Hamrock on the day of the massacre in response to allegations of a man being held against his will in the camp. The militia placed machine guns on the hills and Tikas, anticipating trouble, ran back to camp. But fighting broke out lasting all day. By 7:00 pm, the camp was aflame. Tikas remained in the camp the entire day and was there when the fire started. Lieutenant Karl Linderfelt, a rival of Tikas' during much of the strike, broke the butt of his gun over Tikas' arm. Tikas was later found shot to death, one bullet through his back, another

in his hip, a third glancing off his hip and traveling vertically through his body; it was determined that he bled to death.

Ludlow Massacre

On April 20, 1914, while the militia officer in charge of Company B and the leader of the Ludlow colony were meeting to discuss a particular matter, a number of Company B troopers — as instructed by superiors — located themselves atop Water Tank Hill, just south of Ludlow. Many colonists spotted the militiamen, and, being quite concerned, armed themselves and moved to key points where they could closely watch activities atop the small hill. Other colonists feared something was awry and scurried about for cover. Suddenly the sound of rifle fire echoed through the nearby hills. Neither the militia nor the colonists knew who fired these shots, but an exchange of gunfire began, as both confused colonists and militiamen believed they were coming under attack.

The militia were badly outnumbered by the colonists, but had certain advantages, including a choice location and a machine gun. The spray from the gun drove armed strikers back toward the tents, and provided excellent coverage for guardsmen advancing toward the tents. Meanwhile, Company A reinforcements arrived with another machine gun to offer support to Company B. The colonists now faced two automatic weapons and about 150 guardsmen. Machine gun and rifle fire forced women and children colonists to take refuge in storage cellars beneath the tents. This offered some protection but advancing guardsmen eventually forced the cellars' occupants to abandon the underground shelters and to evacuate to the east of the colony site to some hills locally called the "Black Hills" for protection. By late afternoon, it was clear that the militia would overrun the colony site, and everyone would have to abandon the site and join those who had already fled to the Black Hills. Meanwhile, a deserted tent burst into flames and, within a short time, more tents began to burn. At the same time, the militiamen overran and took command of the colony site.

By early morning, April 21, 1914, the colony site — previously covered by hundreds of tents — revealed nothing more than charred rubble remains of the tents. The bodies of two women and 11 children- victims of asphyxiation- were found huddled within a cellar. Five strikers, 2 other youngsters, and at least 4 men associated with the militia also died. Though the Ludlow battle ended on the night of April 20, 1914, sporadic violence continued for days after. Battles that took place at various coal camps claimed many more lives. In late April, federal troops moved into southern Colorado, almost immediately restoring peace. The strike, however, continued through early December, finally coming to an end without resolution. Despite the heavy loss of lives and property, the strikers' efforts and losses weren't entirely in vain. The effects of the strike and the violence encouraged state and federal lawmakers to pass legislation that, in the long run, would help hasten improvements in conditions for working miners. Because of this, a remote southern Colorado prairie at Ludlow will always be deeply etched in the annals of coal mining history. A memorial is located at Ludlow and the map above shows the mining communities involved in the infamous tragedy.

Louis Tikas and the Ludlow Massacre

Louis Tikas was a Greek immigrant from Crete who worked as a miner in Colorado. He joined thousands of Greeks lured to the Rockies by the promise of earning more money than they ever dreamed of at home. By one estimate about 40,000 Greeks worked in the mines, mills and on the railroads of Colorado, Utah and New Mexico before World War I. Coming to America was a culture shock for these unmarried young men and the Greek kafenions or coffee houses were an oasis. Tikas, who learned English, ran a kafenion and he helped fellow immigrants with complicated English documents and sending money home. Greeks were used as strikebreakers since they had no tradition of unions back home, however, soon they started to join the United Mine Workers of America (UMWA) union in droves.

The struggle between labor and the "robber barons" who ran American industry began with the railroad strike of 1877, the first strike in American history when American troops fired on American working men. For decades thereafter, a war was waged for America's soul and the story of Louis Tikas would become only the latest manifestation of that conflict. Tikas became an organizer for the United Mine Workers and eventually lead a walkout of 63 Greek minors at a Frederick Colorado Mine. He was eventually chased by the hired detectives of the company who shot and wounded him as he escaped through the back door of a boarding house. Many of the miners with families resented the Greeks who were unmarried and were more apt to take risks. Nevertheless, after a special convention in Trinidad the UMWA issued its demands and called a strike of the Southern fields of the Colorado Fuel & Iron Company owned by mogul John D. Rockefeller. Rockefeller thought it was cheaper to replace workers than to buy enough timber to shore up the mines. Nearly all of the miners demands were on the statue books of the State of Colorado but had been ignored by the company. CF&I immediately evicted almost thirteen thousand miners and their families from company housing.

An exodus occurred and moved down into makeshift tent camps set up by the union. The tent city at Ludlow under Tikas' leadership was the largest of these, home for nearly a thousand people, including most of the Greek workers. They would spend the next six months there as Colorado underwent one of its worst winters. The company brought in new workers, hired the Baldwin Felts Detective Agency to break the strike and persuaded the Governor to send the state militia. The massacre at Ludlow, described as one of the most shameful episodes of American history, began as the colony celebrated Greek Easter. Machine gun fire began to rip indiscriminately through the camp. The miners fought back but were eventually overwhelmed. Louis Tikas who throughout the long day had heroically helped women children and the wounded escape the carnage was captured. He was found later shot in the back three times. His body was left unburied for days. Two women and eleven children died in the camp. After Ludlow, the miners fought back savagely and the war came to a halt only with the arrival of Federal troops.

Although the UMWA failed to win recognition by the company, the strike had a lasting impact both on conditions at the Colorado mines and on labor relations nationally. The scorn of the nation was heaped on Rockefeller and his son. John D. Rockefeller, Jr was forced by the resulting furor to accept reforms that included paved roads and recreational facilities as well as worker representation on committees

dealing with working conditions, safety, health, and recreation. There was to be no discrimination of workers who had belonged to unions, and the establishment of a company union. The Rockefeller plan was accepted by the miners in a vote. A United States Commission on Industrial Relations, headed by labor lawyer and Democratic activist Frank Walsh, conducted hearings in Washington, collecting information and taking testimony from all the principals, including Rockefeller. The commission's 1,200 page report suggested many reforms sought by the unions, and provided support for bills establishing a national eight-hour work day and a ban on child labor. Tikas was laid to rest on April 27, 1914, in a funeral attended by hundreds of his fellow miners.

The legacy of two Greek immigrants, George Dilboy (Papademetrakis) and Louis Tikas (Spanditakis), one from a village in Asia Minor and one from a village on the island of Crete, true "palikaria" of Greece, lives after them. As Greek-Americans we should remember and honor their sacrifices not just because they represent us but more importantly because they represent the substantial contributions of those that came before us to their adopted country. Lest We Forget.

*****

[Louis Tikas ή Αίο ο Κρητικός ή ο Ηλίας Σπαντιδακης από την Λούτρα](#)

Ο ήρωας της ξενιτιάς, που θυσιάστηκε για τα δικαιώματα των εργατών, έγινε θρύλος στο Κολοράντο από τις αρχές του περασμένου αιώνα. Γράφτηκαν τραγούδια γι' αυτόν από του Αμερικανούς που του έστησαν μνημείο. Αλλά εδώ στον τόπο του τον ανακαλύψαμε εντελώς τυχαία πριν μερικά χρόνια

Αξια κάθε επαίνου η πρωτοβουλία της παγκρήτιας Αμερικής

Στην Αμερική τον τιμούν σαν ήρωα από τις αρχές του περασμένου αιώνα. Στο Ρέθυμνο τη γενέτειρα του αργήσαμε πολύ να τον γνωρίσουμε. Ο Γιώργος Σταυρουλάκης, που αργότερα έγραψε και βιβλίο σχετικό με τον μεγάλο συνδικαλιστή Λούις Τίκας ήταν ο πρώτος που μας τον γνώρισε στη δεκαετία του 90.

Ο Λούι Τίκας

Έτσι κοντά στην Καλλιρρόη Πάρεν Σιγανού και στο Σταύρο Καλλέργη ήρθε ακόμα ένας σημαντικός συνδικαλιστής ηγέτης να προστεθεί. Μόνο που αυτός ανήκει και στη χορεία των μαρτύρων του εργατικού κινήματος, αφού βρήκε τραγικό θάνατο το 1914, σε μια μεγάλη εξέγερση των ανθρακορύχων στο Λάντλοου, περιοχή που βρίσκεται στο νότιο Κολοράντο.

Οι περιπέτειες του θρυλικού Τίκας έγιναν τραγούδι και δεν είναι λίγοι στην Αμερική, ιδιαίτερα στην Εργατική Ομοσπονδία ανθρακωρύχων, που μιλούν γι αυτόν και τιμούν τη μνήμη του ακόμα και σήμερα.

Ο Ηλίας Σπαντιδάκης γεννήθηκε στις 13 Μαρτίου 1886 στη Λούτρα Ρεθύμνου. Οι εποχές δύσκολες και το ψωμί έβγαινε με κόπο. Ήταν στα τέλη του 19^{ου} – αρχές του 20ου αιώνα που οι νέοι από διάφορες χώρες έβλεπαν στην Αμερική τη δική τους γη της Επαγγελίας κι άφησαν το κύμα της μετανάστευσης να τους παρασύρει. Για τις συνθήκες της εποχής μια τέτοια απόφαση ισοδυναμούσε με ταξίδι σε άλλο Γαλαξία.

Αλλά ο Ηλίας Σπαντιδάκης δεν ήταν από τους ανθρώπους που τρόμαζε η απόσταση προκειμένου να εξασφαλίσει καλύτερη ζωή για τον ίδιο και την οικογένειά του.

Το 1906 έχοντας πάρει την απόφαση του, έβγαλε μια αναμνηστική φωτογραφία ντυμέ

Ο τάφος του

νος με την τοπική του ενδυμασία, το φέσι, τη βράκα, τις μπότες, το κουμπωμένο ως απάνω πουκάμισο και την μπιστόλα του ζωσμένη στη μέση και την άφησε σε συγγενείς και φίλους για να τον θυμούνται.

Το ταξίδι στην Αμερική ξεπερνούσε το μήνα. Κάποτε έφθασε. Αν και για κείνον όλα έμοιαζαν τόσο ξένα με τις συνήθειες του, φρόντισε να προσαρμοστεί. Ξεκίνησε να δουλεύει στα χαλβουργία του Πουέμπλο, με ημερομίσθιο \$1,75, για δώδεκα ώρες την ημέρα. Το 1910 ορκίστηκε Αμερικανός πολίτης και άνοιξε καφενείο στην οδό Μάρκετ του Ντένβερ, μια εργατική γειτονιά που έγινε η τοπική Greek town.

Στο Ζήση Παπανικόλα ένα ιδιόρρυθμο Ελληνοαμερικανό οφείλουμε τις λεπτομέρειες αυτές από τη ζωή του Ρεθεμνιώτη ήρωα της ξενιτιάς αλλά και σε άπειρες πηγές που εντοπίσαμε στο διαδίκτυο κυρίως της ομογένειας.

Ο Περικλής Λουλουδάκης από το Σπήλι του Ρεθύμνου που ζούσε πια στο Σικάγο θυμόταν έντονα τον Ηλία Σπαντιδάκη: *«Ο Λούις Τίκας είχε καφενείο τότε. Μάρκετ Στριτ δεκαεφτά. Στο Ντένβερ του Κολοράντο ήμασταν τότε ίσως διακόσιοι Κρητικοί, δουλεύαμε στα ανθρακωρυχεία της περιοχής -στο Λαφαγέτ, στο Φρέντερικ, στη Λούισβιλ, στην Ντελάγκουα, στο Λάντλοου. Και κάθε βράδυ σχεδόν αυτοί οι Κρητικοί έρχονταν μπουλούκια στο καφενείο. Με ξελάσπωνε μια φορά όταν είχα μείνει Μου δωσε μια ευκαιρία. Ήταν πολύ καλός άνθρωπος. Ήταν εκατό τα εκατό Κρητικός».*

Συμπτωματικά, απέναντι απ' το καφενείο βρίσκονταν τα γραφεία της τοπικής οργάνωσης των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (Wooblies). ΟΤίκας, είτε έγινε από την αρχή μέλος των Wooblies είτε όχι, ήταν αποφασισμένος να αφομοιωθεί στην καινούρια χώρα. Αρχικά, προσπάθησε να μπει στο αστυνομικό σώμα αλλά απερρίφθη εξαιτίας της εμπλοκής του με τους Wooblies. Υπάρχουν πληροφορίες ότι ήταν επικεφαλής ενός συνδικάτου λούστρων που το 1910 έκαναν απεργία ζητώντας αύξηση 100% (από πέντε σε δέκα σεντς!). Άλλοι λένε πως δούλευε για μια ασφαλιστική εταιρία.

Ο Ηλίας Σπαντιδάκης νεκρός

Έτσι κι αλλιώς, ο Λούης Τίκας αναδείχτηκε σε ηγετική μορφή ανάμεσα στους συμπατριώτες του: μιλούσε καλύτερα αγγλικά απ' οποιονδήποτε άλλον, και έστελνε τα εμβάσματα στην Ελλάδα για λογαριασμό των συμπατριωτών του που δεν ήξεραν πώς να φερθούν στο ταχυδρομείο και στην τράπεζα.

Ήταν τζέντλεμαν: οι φωτογραφίες της συλλογής Ντολντ, που υπάρχουν στην πολιτική βιβλιοθήκη του Ντένβερ, δείχνουν έναν Αμερικανό πολίτη χωρίς μουστάκι -κάτι ασυνήθιστο για την κρητική κοινότητα- που δεν θα ξεχώριζε από έναν ντόπιο.

Οι κρητικές ; παραδόσεις ωστόσο δεν έπαψαν ούτε στιγμή να τον ακολουθούν.

Αναζητώντας την καλύτερη ευκαιρία για δουλειά πήρε και πάλι το δρόμο για ένα επίσης μακρινό ταξίδι. Είχε πληροφορηθεί ότι στο Κολοράντο, θα εύρισκε εύκολα δουλειά στα ανθρακωρυχεία. Εκεί, με το αίμα τους οι μετανάστες, στις υπόγειες στοές, «έχιζαν» τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ούτε και ο ίδιος φανταζόταν ότι η ζωή και η δράση του στην Αμερική θα γινόταν ένας μύθος, αν και η μοίρα υπήρξε σκληρή μαζί του.

Οι συνθήκες εργασίας των ανθρακωρύχων ήταν άθλιες. Η εργασία στα ορυχεία ήταν σκληρή, αλλά η εκμετάλλευση των εταιρειών σε βάρος των εργαζομένων ήταν αβάσταχτη. Ουσιαστικά οι εταιρείες είχαν οργανώσει τη ζωή των ανθρακωρύχων, κατά τρόπο φεουδαρχικό και τους εκμεταλλεύοντο ληστρικά. Σπίτια, καταστήματα, ταβέρνες, εκκλησίες, νερό φως τα πάντα ανήκαν στην εταιρεία που τα κοστολογούσε κατά 25% ακριβότερα, σε σύγκριση με την ελεύθερη αγορά. Και δεν είχαν άλλη επιλογή, καθώς τους επέβαλαν να είναι πελάτες των διευκολύνσεων που παρείχε η εταιρεία για να επιστρέφουν σ' αυτήν το πενιχρό εισόδημα τους. Κάθε εργαζόμενος πλήρωνε για τροφή και ύπνο 30 δολάρια όταν το ημερομίσθιο δεν ξεπερνούσε τα 2 δολάρια.

Το μνημείο προς τιμή των ανθρακωρύχων

Ο Τίκας αποφάσισε να οργανώσει όσο γίνεται καλύτερα το συνδικαλιστικό τους κίνημα έχοντας τη συμπαράσταση ενός μεγάλου μέρους των Ελλήνων εργατών του Κολοράντο. Άρχισε να περιοδεύει με δικά του έξοδα, στις ανθρακοφόρες περιοχές της βόρειας και νότιας περιφέρειας του Κολοράντο στενά συνδεδεμένος με την Ένωση Ανθρακωρύχων Αμερικής την οποία και ενημέρωνε για την επιτόπια ερευνά του. Έτσι κατάφερε να αποκτήσει την εμπιστοσύνη των εργαζομένων και να εξελιχθεί σε ηγετική μορφή. Ήταν για όλους ο «Λούης ο Έλληνας» ή ο «Λίο ο Κρητικός», όπως τον αποκαλούσαν. Έγινε θρύλος.

Στο Ντένβερ και στο Πουέμπλο συγκέντρωσε μερικά στατιστικά στοιχεία για τους Έλληνες ανθρακωρύχους στη νότια περιφέρεια. Όπως έγραψε σε μια έκθεση του υπήρχαν 350 Έλληνες στα ορυχεία της νότιας περιφέρειας. Από την Πρωτοχρονιά του 1912 ως τον Αύγουστο του 1913 είχαν σκοτωθεί 13 και είχαν τραυματιστεί πολλοί περισσότεροι.

Ένας τραυματίας εργάτης, ο Μάικλ Σταματάκης, που είχε τραυματιστεί σ' ένα δυστύχημα στο ορυχείο του Πουέμπλο, διηγήθηκε στον Τίκας την περιφρονητική συμπεριφορά και τις απειλές του γιατρού που επί 14 μέρες τον είχε αφήσει αβοήθητο στο νοσοκομείο και τον προειδοποίησε ότι αν μιλούσε για την περίπτωση του σε οποιονδήποτε θα τον έδιωχνε από το νοσοκομείο.

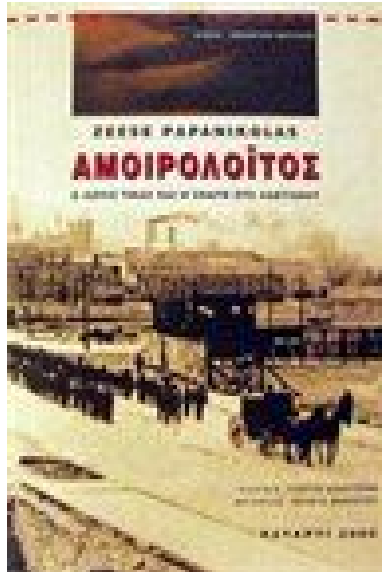
Οι ανθρακωρύχοι εμπρος από τον καταυλισμό τους

Ο Νικ Σαρρής και ο Τζέιμς Γκάνος, ο επίσημος διερμηνέας των Ελλήνων του Πουέμπλο, μίλησαν στον Τίκας για τις υπέρογκες τιμές που αναγκάζονταν να πληρώνουν οι εργάτες στα καταστήματα των εταιρειών.

Ο Τίκας σε σκληρή γλώσσα απευθύνθηκε προς το συνδικάτο των ανθρακωρύχων, γράφοντας στο γράμμα του, ότι μεταξύ των 350 συμπατριωτών του επικρατούσε μια ατμόσφαιρα εξέγερσης:

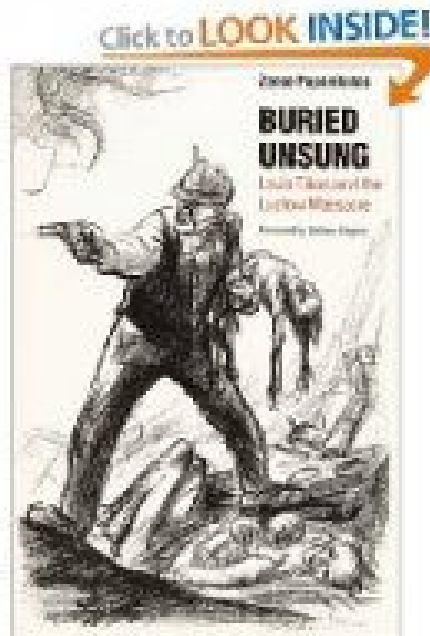
«Αν δεν βελτιωθούν οι συνθήκες ανέφερε χαρακτηριστικά είναι έτοιμοι οποιαδήποτε στιγμή να εμπλακούν σε βιομηχανικό πόλεμο και να αγωνιστούν όπως ακριβώς οι πατεράδες και τα αδέλφια τους στη μητέρα πατρίδα πολέμησαν ενάντια στους Τούρκους για να κερδίσουν την ελευθερία τους».

Η τεταμένη ατμόσφαιρα έδειχνε ότι είχε ωριμάσει ο καιρός για μια μεγάλη απεργία στην περιοχή των ανθρακωρυχείων του Κολοράντο, που διαφέντευε ο μεγαλοεπιχειρηματίας Τζον Ντ. Ροκφέλερ. Η απεργία άρχισε επίσημα στις 23 Σεπτεμβρίου 1913 στο Λάντλοου, για να καταλήξει στα τραγικά γεγονότα και τη σφαγή του Απριλίου 1914. Τα κυριότερα αιτήματα των απεργών ήταν:

- Να ψωνίζουν από όποιο κατάστημα προτιμούσαν οι ίδιοι.
- Να πηγαίνουν σε όποιον γιατρό επιθυμούσαν και όχι στους γιατρούς της εταιρίας.
- Να αναγνωριστεί το συνδικάτο τους.
- Να καθιερωθεί η οκτάωρη εργασία.
- Να εφαρμοστούν αυστηρά οι νόμοι της Πολιτείας του Κολοράντο όσον αφορά την ασφάλεια των ορυχείων, να καταργηθεί το script, όπως και το σύστημα φρουρών της εταιρείας που έκανε τους εργατικούς καταυλισμούς να μη διαφέρουν από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Στις αρχές της απεργίας, η εταιρεία προκειμένου να την καταπνίξει άρχισε να κάνει εξώσεις των απεργών από τα καταλύματα στα οποία τους στέγαζε και προσέλαβε απεργοσπάστες. Οι απεργοί δεν πτοήθηκαν. Έστησαν σκηνές στην περιοχή σε στρατηγικό σημείο, ώστε να εμποδίζουν τους απεργοσπάστες να μουν στα ορυχεία. Τον Οκτώβριο, ο καταυλισμός των απεργών λειτουργούσε σαν πόλη: πεντακόσιοι άνδρες, τριακόσιες πενήντα γυναίκες, τετρακόσια πενήντα παιδιά, ελληνικός φούρνος, ελληνικό καφενείο. Η εταιρεία ζήτησε την παρέμβαση της εθνοφρουράς και ο κυβερνήτης του Κολοράντο συμφώνησε. Οι συγκρούσεις ήταν βιαιότατες. Τότε η οικογένεια Ροκφέλερ υπέβαλε το αίτημα να ντυθούν με στολές της εθνοφρουράς δικά της, έμπιστα πρόσωπα, αποφασισμένα αν χρειαστεί να ρίξουν στο ψαχνό. Ο κυβερνήτης το αποδέχθηκε και αυτό. Αλλά οι απεργοί δεν υποχώρησαν ακόμη και όταν οι Ροκφέλερ έστειλαν ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο το οποίο έφερε πολυβόλο και οι εθνοφρουροί το αποκαλούσαν Death Special.

Τον Οκτώβριο ο Τίκας μετακόμισε κι εκείνος στον καταυλισμό των απεργών. Ο μύθος του άρχισε ν' απλώνεται στο Κολοράντο σύμφωνα με τα γραφόμενα στον Τύπο. Η κινητοποίηση των εργατών και η έναρξη της απεργίας είχαν προκαλέσει την κινητοποίηση των ιδιωτικών πιστολάδων των εταιρειών, ενώ δεν άργησε να εμφανιστεί και ισχυρή δύναμη της εθνοφρουράς αποτελούμενη από περίπου 700 άνδρες. Είχαν έλθει για να επιβάλουν την τάξη χωρίς φασαρίες. «Αλλά αν χρειαστεί να πυροβολήσετε -είπε ο λοχαγός Βαν Σάις μη ρίχνετε στον αέρα, ρίξτε στο ψαχνό».

Ο Τίκας με τη γενναιότητα που τον διέκρινε, ζήτησε να δει τον επικεφαλής της

εθνοφρουράς, λοχαγό Καρλ Λίντερφελντ κρατώντας λευκή σημαία. Οι δυο τους συναντήθηκαν στο λόφο και μίλησαν για λίγο. Έπειτα οι αυτόπτες μάρτυρες είπαν ότι ο αξιωματούχος χτύπησε με πρωτοφανή αγριότητα τον Τίκα στο κεφάλι με την καραμπίνα του. Η καραμπίνα έσπασε στα δύο όπως και το κρανίο του Τίκα.

Οι εθνοφρουροί βάλθηκαν να πυροβολούν εισέβαλαν στον καταυλισμό, πυροβολώντας αδιακρίτως σε ότι κι αν έβλεπαν να κινείται. Έδιωξαν τους απεργούς, σκότωσαν 18 άτομα, 10 εκ των οποίων ήταν παιδιά από τριών μηνών ως 11 ετών, και έκαψαν τις σκηνές τους. Όταν οι απεργοί ξαναμπήκαν μερικές ημέρες αργότερα στον καταυλισμό βρήκαν το πτώμα του Τίκα. Η κηδεία του μετεβλήθη σε λαϊκό προσκύνημα και διαμαρτυρία κατά της βίας και εκμετάλλευσης.

Όσοι επισκέπτονται σήμερα το Τριντινταντ -Κολοράντο αντικρίζουν το μεγαλόπρεπες μνημείο των δολοφονηθέντων εργατών, μαζί με τον Κρητικό ηγέτη τους Λούη Τίκα. Τα τελευταία χρόνια και μετά τις αναφορές του Γιώργου

Σταυρουλάκη, έγιναν από το Εργατικό Κέντρο Ρεθύμνου, εκδηλώσεις προς τιμήν του

ήρωα της ξενιτιάς Λούη Τίκας με την ευκαιρία της Πρωτομαγιάς και στο χωριό του τη Λουτρά.

Η πρωτοβουλία όμως της Παγκρητίου Αμερικής να στηθεί η προτομή του ήρωα στη γενέτειρά του έρχεται να καλύψει ένα μεγάλο κενό. Επιτέλους κι ένας προφήτης θα δοξάζεται εσαεί στον τόπο του. Ήταν καιρός.